

Arrest

nr. 83 068 van 15 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 februari 2009 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Op 23 september 2009 actualiseert de verzoekende partij deze aanvraag.

1.2 Op 11 augustus 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt op 30 augustus 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.02.2009 met actualisatie op 20.09.2009 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie. Hoewel betrokkene inderdaad een ononderbroken verblijf van vijf jaar kan aantonen en hij voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen, kan hij zich toch niet dienstig op dit criterium beroepen. Hiervoor dient de vreemdeling, naast bovenstaande vereisten, ook een lokale verankering in België aan te tonen. Evenwel is nergens in het dossier van betrokkene enig document terug te vinden van integratie. De loutere bewering van de advocaat als zou betrokkene geïntegreerd zijn, Nederlands zou aangeleerd hebben en in zijn eigen inkomsten zou kunnen voorzien door arbeid, kan dan ook niet weerhouden worden. De complete afwezigheid van enig stavingsstuk doet dergelijke beweringen volledig teniet.

De advocaat verwijst als bewijs van lokale verankering naar het feit dat betrokkene zou samenwonen met Mevr. A. M. van Belgische nationaliteit (ovnr: xxxxxxxx) en met haar een kindje zou hebben: G. W. S. D., geboren op 22.02.2009. Betreffende de relatie met Mevr. M. kunnen wij het volgende stellen: betrokkene verkreeg om die reden d.d. 28.10.2009 een F-kaart, doch reeds een jaar later was betrokkene al niet meer woonachtig bij mevrouw. Dit element kan aldus zeker niet weerhouden worden. Aangaande het aangehaalde argument dat betrokkene ouder is van een Belgisch kindje (punt 2.1. van de vernietigde instructie): door het spijtige overlijden van het kindje kan betrokkene zich hier niet langer op beroepen.

Betrokkene komt, in tegenstelling tot wat in de aanvraag wordt beweerd, ook niet in aanmerking voor een regularisatie op basis van een langdurige asielpcedure. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13.10.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze procedure duurde twee maanden. Het ingediende beroep bij de Raad van State werd afgesloten op 19.11.2007, dus voor 18 maart 2008. De op die datum hangende aanvraag tot regularisatie werd ingediend op 27.11.2007 en werd afgesloten op 08.07.2008 waardoor deze procedure minder dan 1 jaar duurde. Betrokkene komt aldus niet aan de vooropgestelde vijf jaar om in aanmerking te komen voor punt 1.2. van de instructie.

Wat de elementen aangaande de onmogelijkheid tot terugkeer betreffen: daar betrokkene in het bezit is van een F-kaart (zie eerder) wordt hem met deze beslissing niet gevraagd terug te keren naar zijn herkomstland. Deze argumenten worden dan ook niet weerhouden als een grond voor regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Daar waar de verzoekende partij *in fine* van het verzoekschrift vraagt haar te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden, dient erop gewezen te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om een verblijfsmachtiging toe te kennen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de “Wet van 15 december 1980 op de toegang, verblijf en verwijdering van het Rijk” en van artikel 3 van het “Koninklijk Besluit van 7 mei 2008”.

Ter adstruering van het enig middel zet zij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing stelt dat mijn verzoeker niet voldoet aan de criteria van het punt 2.08.

Dat dit onjuist is, gezien :

- *hij sedert 03.08.2003 in België is en dus meer dan 5 jaar in België verblijft. Dat hij hier reeds meer dan 8 jaar ononderbroken is.*
- *hij een tijd wettelijk verblijf had tijdens de asielpcedure en nadien geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.*
- *hij perfect geïntegreerd is*
- *hij lokaal verankerd is (hij woont samen met een vrouw A. M. die verblijfsvergunning heeft in België en met wie hij een kindje heeft, zijnde F.W. S.D.). Hij spreekt Frans, hetgeen trouwens zijn moedertaal is vanuit Congo. Dat hij tevens reeds acht jaar ononderbroken in België is. Dat hij geen cursussen heeft kunnen volgen, gezien hij illegaal in het land was en geen lessen kon volgen. Dat hij reeds jarenlang met een Belgische burger samenwoont en met haar een kind had. Dat dit eveneens aantoont dat hij geïntegreerd is in onze samenleving. Dat zijn gezin in België leeft en zijn gezinsleven zich daar ook afspeelt.*
- *er een lopende regularisatieaanvraag is op 10.03.2004*

Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

*Terwijl ook de vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).*

*Terwijl de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger is die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993; A.P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., ‘La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs’, *J.T.*, 1991, 737 ; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijke apparaat is (RvSt., A.S.B.L. *Environnement et Patrimoine écusinoir*, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., ‘La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs’, *J.T.*, 1991, 737 ; Advies RvSt. Dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.653, 3 december 1981).*

Dat uit alle gegevens samen niet kan ontkent worden dat verzoeker voldoet aan de criteria van art. 2.8a van de (vernietigde) instructie van 19 juli 2009."

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de "Wet van 15 december 1980 op de toegang, verblijf en verwijdering van het Rijk", waarbij ervan uitgegaan wordt dat de verzoekende partij hiermee doelt op de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat aan te geven welke bepaling van deze wet zij precies geschonden acht, en met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het "Koninklijk Besluit van 7 mei 2008" dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welk koninklijk besluit van 7 mei 2008 zij precies doelt. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met betrekking tot beide aangevoerde schendingen niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze rechtsregels schendt. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient erop gewezen te worden dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden aangezien de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie te blijven toepassen, dat de verzoekende partij zich beroept op het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie, dat zij inderdaad een ononderbroken verblijf van vijf jaar kan aantonen en voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen, maar zich toch niet dienstig op dit criterium beroepen, gezien de vreemdeling ook een lokale verankering in België dient aan te tonen en nergens in het dossier van betrokkene enig document van integratie terug te vinden is, dat zij op grond van haar relatie met een Belgische vrouw een F-kaart verkreeg, doch reeds een jaar later betrokkene al niet meer woonachtig was bij mevrouw, zodat dit element zeker niet kan weerhouden worden en dat zij zich door het spijtige overlijden van het kindje niet langer kan beroepen op het argument ouder te zijn van een Belgisch kindje, dat zij ook niet in aanmerking voor een regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure, daar zij niet aan de vooropgestelde vijf jaar komt om in aanmerking te komen voor punt 1.2. van de instructie, dat de elementen aangaande de onmogelijkheid tot terugkeer niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie, daar zij in het bezit is van een F-kaart en met deze beslissing niet gevraagd terug te keren naar haar herkomstland en dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de

bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de bestreden beslissing onjuist is daar waar deze stelt dat zij niet voldoet aan de criteria van het “punt 2.08”, gezien zij reeds meer dan vijf jaar (met name meer dan acht jaar) ononderbroken in België verblijft, dat zij een wettelijk verblijf in België had en nadien geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, dat zij perfect geïntegreerd is en lokaal verankerd is, waarbij zij verwijst naar haar relatie met een vrouw die in België een verblijfsvergunning heeft en met wie zij een kind heeft, naar het feit dat zij Frans spreekt, dat zij geen cursussen en lessen kon volgen daar zij illegaal in het land was, dat haar gezin in België leeft en haar gezinsleven zich ook daar afspeelt en dat er een lopende regularisatieaanvraag is op 10 maart 2004. Vervolgens geeft zij een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de motiveringsvereiste en stelt ten slotte dat uit alle gegevens samen niet kan ontkend worden dat zij voldoet aan de criteria van “art. 2.8a” van de (vernietigde) instructie van 19 juli 2009.

De verzoekende partij voert bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat zij, naast het feit dat zij meer dan vijf jaar ononderbroken in België verblijft en geloofwaardige pogingen heeft ondernomen, waarbij de Raad opmerkt dat dit in de bestreden beslissing ook wordt aangenomen, wél lokaal verankerd is. Deze voorwaarden werden geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Ter terechtzitting van 11 april 2012 wordt de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 15 maart 2012 opgenomen grond, met name dat haar betoog inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. De verzoekende partij stelt niets toe te voegen te hebben. Ook in haar verzoek tot horen van 23 maart 2012 had de verzoekende partij hieromtrent geen opmerkingen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat het ganse betoog van de verzoekende partij erop gericht is te verduidelijken dat zij wél voldoet aan de voorwaarde van de duurzame lokale verankering, naast het hebben voldaan aan de voorwaarden van het ononderbroken verblijf in België van minstens vijf jaar en het hebben ondernomen van een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen, zodat zij in essentie een strikte toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8A. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betoog dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS